

wennusdanud? Oh, kuidas ta seda tehti? Naad oleksid ju lohe hakkannud teda oma miga-dega kõtistama ja kui pea oleks ta ell keha siis täis haikuji olnud. Kuu ja päike oleks siis ju wõimud läbi paissta. Ei, ei, waid nii pea, kui naad aga mõirgasid: „Maha wõi elu!“ — siis nagu filmatirjuks katsus enne veel seda kunstkopi, veldes, tal ep olla suuremat juures. — „Soob, wõi nii! Arvad, meid petta wõivad! Too aga need 130 rubla wälja, mis sa kedunit kaasa wõtsid.“ Nii kisendasid rööivilid. Nuttem, kui wõis mõtelda, oli raha nüüd nende wägivaldsete käes. Kuupaklikult tänaasid need neli teda, veel kõitishuguji pilkamisi juure lisades ja üks neist hündis foguni: „Palju terivisti ka Pardi-Leenule minu poolt!“ — Üks teine jäalle jaatis Liisale palju teriviksid — siis kadusid põesas.

Nagu unes tuikus Raarel nüüd üöna uimaselt koju poole. Need 5 wõi 6 wersta, mis tal käia oli, näitsid tema meeles üöna ekvaateri pitkuselt. Viimaks joudis kula tanavasse. Igal pool olid inimesed wäljal tööl. Ta katsus nii salaja kui wõimalik neist mõõda pugeda.

Nüüd ta oli kodu. Et kõik wäljal olid, ei juhtund keegi tema tagasitulekut nägema. Tasa-keste asus ta ahju taga pingi peale. Mis nüüd heaks nõuks wõttia? Raua frantsis ta kula tagust.

Seal astus ema tippa. „Oh, kus piaks nüüd õige meie Karlate olema!“ öhkas ta õige walujaste ja pikkalt fogeldeos. Kop! astus Karlate nurgast välja ema ette. „Uih!“ karjatas see — ta arvas waimu olevat. Oleks ta linna kombeid teadnud, siis oleks ta minestusje langend. Aga nüüd wahtis ta suu filmad pärani voja otja ning esimet korda clus umustas ta — kogeldada. Viimaks toibus ometi nii palju, et sai veldud: „Ol-oled ja see, ehk mitte?“ — „Aah, mina olen iši see!“ vastas Karla imे targalt. Nüüd oli ema röem suur. Ta fogeldas nii pitka joru, et Karlal ju aeg igavaks läks. Siis jooksis ema wälja, kutsus kõik kodakondseid, naabriisi ja tutaraid kõrku, nii et üue kubises inimesest, nagu oleks see üks laada plats. Kõik panid imeks, kuidas Karla ometi nii ruttu ümber maasilma rändanud, nagu ta hoobelinud. Jutustamia pidid ta omast pitkast reisust. Naad olid nii undishimulised, et üks teise kukele roniid, et õige kuulsa reissija ligidal oleks. Karlal 'p olnud palju justustada. Tahtis juba lühidelt ütelda, kuidas lugu olnud, kui talle korraga meeles tuli, et nüüd viete paras aeg oleks luisata. Ta waletas neile siud ja filmad täis nii jämedast, et pime oleks wõimud käega katuda. Aga undishimulistele oli see otse paras ja otse sähärduvi juttusi naad oli-